

(1)

ĐẠI-ĐẠO TAM-KỲ PHỔ-ĐỘ

(Đệ thất niên) *R*

TÒA-THÁNH, le 3 Juillet 1932
(Ngày 30 tháng 5, năm Nhâm-Thân)

Kính cùng chư vị Thiên-Phong,
chư vị Chủ Thánh-Thất,
chư vị Chánh, Phó Trị-Sự và Thông-Sự,
chư Đạo-Hữu lưỡng-phái.

Chư Hiền-Hữu,

Đời thường tồn vong ưu liệt,
Đạo có động tịnh chuyên xây.

Từ thử nền Đạo truân-chuyên biết mây ! Nào cuộc thử Thánh vì công-bình Thiêng-Liêng phải vậy, lắm lúc bị thế-tình biếm-nhê chê bai, đời pheng gặp nội-biến, khiến chư Hiền-Hữu ưu sầu đồ lụy thâm bầu ! Mấy cuộc giông tố qua rồi mới thấy rõ tâm-thành đức-ven của Đạo-Hữu lưỡng-phái, gan đồng dạ sắt của THẦY ung đức bấy lâu không đời đổi.

Thiệt là : Chí hào-kiệt tri tri dễ núng.

Dạ anh hùng trai-trai không lay.

Vậy mới gọi là người thử chung như nhứt, dầu chết cũng thử trung giữ hiếu. Người như vậy dầu không biết Đức TỬ-BI đi nữa thì Ngài cũng tìm mà rước về dựng ban ân huệ cho.

Ấy là nền Đạo mới qua rồi.

Mấy việc đã xảy ra buộc tôi phải lục tủa ra đây những lời châu ngọc của THẦY, của các Đấng Thiêng-Liêng đã dạy hồi ban sơ và những lời khuyến nhủ của Chưc-Sắc Thiên-Phong hành chánh điều-định nền Đạo.

VIỆC CƠ-BÚT

THẦY hằng nhắc tôi hồi buổi ban sơ :

Dầu một Chí-Thánh hạ trần mà trong Thiên-Thơ không định để cầm bút cho THẦY truyền Đạo thì THẦY cũng không dùng.

Thánh-Giáo này chỉ cho ta hiểu rõ rằng :

* Cơ truyền Đạo khác hẳn với cơ-bút khác.

Trước khi Đạo khai thì nhiều người lập Đàn cầu Tiên Phật đặng xiu thuốc cho bệnh hay là hỏi việc gia-đình thế sự.

Mỗi lần lập Đàn thì trầm hương ngửi ngút, bông huê rực rỡ, ăn chay năm dất mấy ngày rồi khẩn cầu Tiên-Phật, Tiên-Phật thấy lòng thành cầu nguyện mới Từ-bi giảng dạy, cho thấy huyền-diệu và mẫu nhiệm Thiêng-Liêng.

Ấy là cơ thể.

Còn khai Đạo thì có Thiên-cơ tiền định, mấy vị Phò-Loan thì có trong Thiên-Thơ.

Chẳng vậy sao nhiều người trường-trai giới-sát, chơn tu mà THẦY không biểu Phò-Loan cho THẦY truyền Đạo, còn mấy vị Phò-Loan của Hiệp-Thiên-Đài THẦY không phủ việc chánh-trị của Đạo ?

Nếu ai cũng Phò-Loan truyền Đạo thì chữ Thiên-cơ không giá trị, nội hoàn-cầu cũng Phò-Loan lập ĐẠO ĐẠO TAM-KỶ PHỔ-ĐỘ.

Như vậy mới ra sao há ? ? ?

Việc thế thì cũng có các tư kỳ phận, việc Đạo lớn lao tối trọng, tối quý, thì cũng phải có riêng phần tiền định.

Tôi xin sao lục Thánh-Ngôn về việc cơ-bút ra đây cho chư Hiền-Hữu xem tường tận.

Ngày 20 tháng 6 năm Bình-Dần (7 Aoút 1926).

CAO ĐÀI,

Mừng mấy con,

Mấy con nghe,

« Những sự phạm tục là đều mưu kế của Tà-mị yêu-quái cốt để ngăn trở bước đường Thánh-Đạo của các con. Nhưng mưu quỷ-quyệt ấy, do theo lệnh nơi THẦY dùng để thử các con. THẦY đã nói THẦY đã thả một lũ hồ-lang ở lộn cùng các con, nó hằng thừa dịp mà cắn-xé các con, nhưng THẦY đã cho các con mặc một bộ thiết-giáp, chúng nó chẳng hề thấy dặng, là Đạo-đức các con. THẦY lại khuyên các con gìn giữ bộ thiết-giáp ấy cho đến ngày hội hiệp cùng THẦY. Ấy vậy Đạo là vật rất hữu ích cho các con, như giáp hữu ích cho thân con, nếu các con bỏ giáp thì thân các con ra trần lỗ ; còn bỏ Đạo thì các con ở dưới phép Tà-thần.

« TÁC, SANG con ơi ! Lập Đạo thành chẳng tại nơi ba con (CU-TÁC-SANG). Con đã nghe quyền hành của yêu quỷ THẦY cho lớn đến bực nào. Chẳng phải là cơ thử Thánh, Tiên, Phật mà thôi, lại là công-bình Thiêng-Liêng của Tạo-Hóa. Nếu hai đầu cân chẳng song bằng, thì tiếng cân chưa đúng lý. Tự nơi các con làm thế nào cho bên Thánh-Đức nặng hơn Tà-mưu thì làm, mới ra công-quả.

Các con chó ngại. Ngày nay Đạo đã khai thì tức nhiên tà khời. Vậy thì các con phải hết lòng, hết sức mà gìn giữ lấy mình, đừng chẳng phải giữ mình các con mà thôi, lại còn gìn giữ cả Môn-đệ THẦY nữa.

*Nội Nam-Phương này, như có mặt cho Tà-thần Yêu-quái sợ thì duy có ba con, vậy ráng giữ mình cho thanh-khiết.

THẦY nói thiệt cho các con hiểu trước rằng : Cả Môn-Đệ THẦY lựa chọn lọc-lựa, còn lại lỗi nữa phần vì THẦY cho yêu-quái tẩy danh THẦY mà cảm-dở... (Cười)... bị bao nhiêu đều mất bấy nhiêu. Các con chớ buồn vì Thiên-co phải vậy. Thi nhiều dầu ít là lẽ hằng. Các con liệu phương thể mà nâng-đỡ đức-tin của Môn-đệ cao lên hằng ngày, ấy là công-quả đầu hết.

TRUNG! Từ đây chẳng phải CU-TẮC-SANG-HẬU chấp cơ thì con liệu lấy mà giữ mình. »

Lục-rút THÁNH-NGÔN của Đức Lý dạy hồi ban sơ.

Mercredi, le 15 janvier 1927

THÁI-BẠCH

« Hỉ chư Đạo-Hữu, chư Đạo-Muội, chư chúng-sanh, chư Đạo-Hữu bình thân.

Đạo của THẦY ngày nay và từ đây sắp tới hơn-loại hoan-nghinh lắm đó. Lão rất vui mừng thấy hạnh Đạo của chư Hiền-Hữu công-quả trong lúc TAM-KỶ PHỒ-ĐỘ này, lắm nỗi nặng nề, mười phần hơn-sanh, chư Hiền-Hữu phải độ tới chín. Than ôi ! Hệ Đạo càng thanh thì nghịch lại càng nhiều. Trên Chánh-Phủ hằng để mắt nghi nan, dưới bọn ma hồn quỷ sát theo kích-bác, chư Hiền-Hữu phải chịu hồ nhục trăm đều, nếu Lão có lời căn-dặn là thấy sự cực nhọc của chư Hiền-Hữu muốn toan cắt bớt nên phải dặn lấy sự cẩn thận, nhịn-nhục, dè-dặc mà hành Đạo, Chánh-Phủ hằng dòm chư Hiền-Hữu, nghĩ nỗi buồn cười, trị nhi vô giáo, nay dựng hữu trị hữu giáo mà lại nghi-nan,...

Lão khen nhiều người chẳng kể quyền cao tước trọng, phở trộn sự đời mà hành Đạo, nhưt là người đương thời dưới quyền Chánh-Phủ, như hai cột Đạo là TƯ-NG, TRANG, kể nửa người đại công là HÓA, chẳng cần phải nói đến mấy em nhỏ, chịu cực nhọc cùng Đạo trăm đều,

khen thay đường ấy mà chẳng một lời than thở. Lão mó
dề dạ lo lường, nếu Lão nói rõ ra sợ e chư Hiền-Hữu
phải kinh khủng sợ sệt, nên dặn rằng: Đạo vốn nơi cơ-bút
mà phát thành, vậy khuyên cần thận cho lắm. Đời với Đạo
chẳng đồng, tuy biết có Đời mới có Đạo có Đạo mới nên
Đời, nhưng Đạo Đời hằng nghịch lẫn, vậy Lão tỹ thí như
trong bọn của chư Hiền-Hữu muốn toan phản-loạn, nắm cơ
viết đưa ra, hay là qui nhập viết ra rằng: THẦY xúi chư
Hiền-Hữu làm giặc, thì Đạo phải thế nào ?

THƯƠNG-TRUNG-NHỰT trả lời: «Nhu có Thánh-Ngôn
bất chánh, thì chư Đệ-tử không tuân theo ».

— (Cười)... Nếu nói dễ dàng đường ấy, còn luận đến
làm gì? Như Lão chẳng vì lời Thầy dặn bảo, thì đã cấm cơ-
bút rồi, vậy Đạo chưa thành Lão kỳ tới cúi tháng sáu năm
tới thì cấm cơ-bút phổ-độ, sắp đặt lại dạy Đạo thì có CU-
TẮC phò-loạn, Đại-Đàn thì có ĐỨC-HẬU-MỸ-NGỌC và
SANG phò, còn kỳ dư dùng khai Tiều-Đàn mà thôi, nghe à!

Chẳng phải vậy gọi chắc, Chánh-Trị muốn thế nào thì
đặng thế ấy, nhứt là quốc-gia, chư Hiền-Hữu còn dưới quyền
Chánh-Phủ LANGSA cai-trị, Lão trông chẳng nói thì chư
+ Hiền-Hữu cũng đủ hiểu, mấy đứa nhỏ là mấy Trương-soái
của THẦY lập thành Đạo, vậy cứ tuân y theo lời Lão dặn,
nếu muốn chắc nử, thì cứ đem chúng nó cả thầy là mười
lăm đứa với MỸ-NGỌC mà tuyên-bố cho cả quốc-dân biết
thì đủ, nhưng Lão dặn thêm một điều này là cả thầy mấy em
chẳng phải phò-loạn đặng quyền đều hết, như kể ra thì có
ba cặp mà thôi, còn các cặp khác phải cần thận cho lắm, vì
thần chúng nó không đủ trọn mà cầm tánh mạng non-sanh
hay là ngăn-ngừa tà ma quỷ-mỵ xung-nhập, nghe à ! »

THĂNG.

Lục rút y bốn chánh.

Còn nhiều Thánh-Ngôn dạy về cơ-bút tôi không thể đem
ra đây cho choán giấy.

Luôn diệp tôi cũng lục-rút ra đây những lời của Đức
ALLAN KARDEC, là ông tổ việc cơ-bút bên Thái-Tây, than,
trong cuốn sách « LE LIVRE DES MÉDIUMS » của Ngài,
những điều rất khó khăn trong việc cơ-bút.

» Người Âu-Mỹ học việc chi cũng tầm cho thấu đáo tôn-
chỉ, chớ không phải biết niệm chú về bùa mà đốt rồi dám
xưng là Pháp-Sư.

« Quelques personnes auraient désiré que nous publions un manuel pratique très succinct, contenant un peu de mots l'indication des procédés à suivre pour entrer en communication avec les Esprits; elles pensent qu'un livre de cette nature pouvant, par la modicité de son prix, être répandu à profusion, serait un puissant moyen de propagande en multipliant les médiums; quant à nous, nous regarderions un tel ouvrage comme plus nuisible qu'utile pour le moment du moins. La pratique du spiritisme est entourée de beaucoup de difficultés, et, n'est pas toujours exempte d'inconvénients qu'une étude sérieuse et complète peut seule prévenir. Il serait donc à craindre qu'une indication trop succincte ne provoquât des expériences faites avec légèreté, et dont on pourrait avoir lieu de se repentir; ce sont de ces choses avec lesquelles il n'est ni convenable, ni prudent de jouer, et nous croirions rendre un mauvais service en les mettant à la disposition du premier étourdi venu qui trouverait plaisant de causer avec les morts. Nous nous adressons aux personnes qui voient dans le spiritisme un but sérieux, qui en comprennent toute la gravité, et ne se font pas un jeu des communications avec le monde invisible.

.....
A ces considérations nous en ajouterons une très importante, c'est la mauvaise impression que produit sur les personnes novices ou mal disposées la vue d'expériences faites, légèrement et sans connaissance de cause; elles ont pour inconvénient de donner du monde des Esprits une idée très fausse et de prêter le flanc à la raillerie et à une critique souvent fondée, c'est pourquoi les incrédules sortent de ces réunions rarement convertis et peu disposés à voir un côté sérieux dans le spiritisme. L'ignorance et la légèreté de certains médiums ont fait plus de tort qu'on ne le croit dans l'opinion de beaucoup de gens. »

.....
Pour extrait conforme.

.....
Lời khuyên nhủ và Châu-tri của Thiên-Phong hành chánh điều-dinh ĐẠO-ĐẠO dạy về cơ-bút.

.....
CHOLON, le 1er JUIN 1927.

.....
Lời cho Đạo-Huỳnh rõ :

.....
; Tôi đã nghe rằng nhiều Đạo-Hữu ham mộ cơ-bút rồi tập ngan làm cho xảy ra nhiều chuyện lời thối; đến đỗi bị quỷ nhập mà điên, như một Đạo-Hữu ở THUỘC-NHIÊU (MYTHO) và hai Đạo-Hữu nữa ở VINH-LỘC (GIADINH). Vậy từ đây tôi nhứt định cấm tuyệt cơ-bút khắp nơi, nếu ai cãi lời còn dùng cơ-bút nữa thì tôi hội TÒA-TAM-GIÁO xin

trục-xuất ngoại Đạo, rồi sẽ gởi tên lên cho Chánh-Phủ biết, chừng ấy có bề gì đừng trách.

Xin Đạo-Huynh mời nhóm chư chức-sắc sở tại lại, buộc phải ký tên vào tờ này, rồi gởi trả lại cho tôi, còn một tờ Đạo Huynh giữ lấy. Ai không tuân lệnh sẽ bị buộc tội, chiếu theo điều lệ 27, 28, 29 và 30, 31 trong TÀN-LUẬT, (Chương thứ VII).

Ký tên : THƯỢNG-TRUNG-NHỰ

HỘI-T-HÀNH TÂY-NINH, le 15 JUILLET 1929
CHÂU-TRI

*Cho các Chức-Sắc Thiên-Phong
Nam Nữ và các chủ Thánh-Thất Nam-Kỳ*

Kính lời cùng Đạo-Hữu Nam Nữ đặng rõ :

Về cơ-bút là một việc Quốc-cấm, thì đã có Châu-tri, Cáo-bach, Thượng-Đầu-Sư nghiêm cấm tuyệt, lại có Thánh-Ngôn của ĐẠI-TỬ-PHỤ chỉ rõ việc cơ-bút là việc tối trọng, mình chẳng nên dùng mà cầu vui với nhau, vì tà quái hay thừa dịp nhập vào làm cho người phò-cơ phải điên cuồng và cả nhà phải bình hoạn, đau ốm, hoặc làm cho phò-cơ, chấp bút mê-muội rồi viết ra nhiều bài không nghĩa lý chi hết, không đáng tin chút nào, mà lại còn đem truyền bá ra cho người ngoài Đạo chê-bại, kích bác nữa. Ấy là một việc đại tội với Đức CHÍ-TÔN, còn theo phép nước mình cũng phải bị tội trái lịnh.

Đức CHÍ-TÔN đã định còn dùng có BA CẤP phò-cơ, nghĩa là sáu người mà thôi, mà nay còn năm người, vì mất hết một. Tên tuổi các vị ấy đã có khai cho Chánh-Phủ biết rồi.

Vậy xin chư Đạo-Hữu tự hậu chẳng nên tin Thánh-Ngôn nào không phải của Tòa-thánh truyền ra và không có ba chúng tôi ký tên vào.

Chánh Phối-Sư, Quyền Chánh Thượng Phối-Sư, Chánh Phối-Sư,

Ký tên :

Ký tên :

Ký tên :

THÀI-THƠ-THANH

THÀI-CA-THANH NGỌC-TRANG-THANH

N° 14 ĐẠI-ĐẠO TAM-KỶ PHỔ-ĐỘ (Năm thứ tư)
TÒA-THÁNH TÂY-NINH, le 7 JANVIER 1930

CHÂU-TRỊ

Kính lời cho chư Đạo-Hữu Nam-Nữ dặng rõ :

Châu-trị đề ngày 15 tháng bảy năm 1929 và các Châu-trị trước có cấm ; 1. - Việc cầu cơ chấp bút, 2. - Truyền việc luyện Đạo, 3. - Thâu góp tiền bạc của bá-tánh, mà nay nghe cũng còn có nhiều Đạo-Hữu cải lịnh.

Nên nay nhắc lại một lần chót cho chư Đạo-Hữu biết, nếu ai còn vi lịnh nừa tra xét ra đủ bằng cứ thì Hội-Thánh không nhìn nhận là Đạo-Hữu. Bởi các việc cấm trên đây có can hệ với quốc-sự, không thể để cho nhà nước phải nhọc công dòm ngó vì mình.

Xin các Đạo-Hữu Đầu-Họ và chủ các Thánh-Thất phải truyền rao Châu-trị này ra và phải đọc tờ châu-trị ngày 16 tháng 7 năm 1929 cho các Tín-Đồ nghe mỗi kỳ Đàn rồi buộc phải ký tên vào 2 bản Vi-băng dặng gởi lên Tòa-Thánh xem rồi sẽ trả lại một bản.

Hiệp-Lý « Cửu-Viện »,

Chánh Ngọc Phổ-Sư,

Ký tên: NGOC-TRANG-THANH.

TẠI SAO NGUỒN ĐẠO PHÁT TẠI TÂY-NINH ?

Kinh sách xưa nay là Thánh-Ngôn từ ban sơ cũng chỉ rõ Đạo phát ở Đông.

Như mấy câu sau này chỉ rõ cơ ấy :

« Ánh Thái-Dương dọi trước phương Đông ».

« De l'Orient l'Occident voit poindre l'aurore ».

Hội ban sơ Bàn-cổ sơ khai, Đạo-Phật, Tiên, Thánh khai cũng tại miền Á-ĐÔNG phát ra trước.

Chữ Đạo truyền ra Thái-Tây, cũng phát ra tại Asie-Mineure là hướng đông của ÁU-CHÂU.

TÂY-NINH là Đông-phương của NAM-KỶ. Bởi cơ ấy và Thiên-Cơ tiền định nên Đạo khai tại TÂY-NINH y như mấy lời Thánh-Ngôn sau đây :

Ngày mồng 1 tháng 8 Bính-Dần. (7 Septembre 1926)

CAO-ĐÀI.

THẦY, Các con — TRUNG, nghe con.

Con biết rằng Tòa-Thánh THẦY phải lập tại TÂY-NINH, THẦY đã cho con hiểu là Thánh-Địa nữa.

Nguồn Đạo THẦY do nơi đó mà xuất thấu thế gian. . .

Hồi năm Bình-Dần ngày Ngươn-Đán có Đản trong chùa Phật tại làng Long-Hoà (RẠCH-KIẾN) CHOLON.

Thượng-TƯƠNG-Thanh, Thượng-HÓA-Thanh và Thượng-HOÀ-Thanh chứng Đản.

Sau khi TAM-GIÁO-CHỦ giảng, có Thần-Hoàng làng Long-Hoà giảng cho bài thơ này :

Thần tải lộ an độ chúng sanh
Hoàng-Thiên nhứt nhản đảo thiên thanh
LONG-THÀNH (1) chí hiệp tùng chơn Đạo
Hoà nhả hiệp đồng thị thái khanh.

Tự nơi Trời định nào có ai dám ôm dành Đạo ca-cùm cho mình dặng.

Trong mấy năm ban đầu sau khi khai Đạo tại Gò-Kén, phận tôi phải đông xông tây dục đi nâng đỡ đức-tin của chư Đạo-lữ các nơi, HỘ-PHÁP phải đi mở Đạo tại KIÊM-BIÊN, đề cho THƯỢNG-PHẨM điều đình Tòa-Thánh với anh Thái-BÍNH-Thanh giúp việc, còn anh Ngọc-LỊCH-Nguyệt thì điều đình VINH-NGUYỄN-TỰ và lên xuống Tòa-Thánh.

Trong lúc ấy tại Tòa-Thánh hỗn Đạo thanh hành, Chùa rách Phật vàng lều tranh xịch-xạc, gạo le thừa thớt, Thánh Địa hoang-vu rừng rậm mà trọn câu Phở-Độ, người tới Tòa-Thánh tâm Đạo dư muốn.

Tuồng đời ấm lạnh biết bao ! Trong Đạo tranh dành lẫn nhau người hiền phải lui chơn thối bước.

Hơn một năm kể đó hỗn Đạo điều-hiệu, Tòa-Thánh thừa người lui tới, Thuyền Bắc-Nhả gần xa bến.

Trống Lôi-Âm tiếng dục con sâu !
Chuông Bạch-Ngọc hơi reo đoạn thảm !

Đấng CHÍ-TÔN dạy tôi phải về chứng-quảng Tòa-Thánh và ngày 15 Avril 1928 (26 tháng 2 nhuận Mậu-Thìn) trước khi tôi về Tòa-Thánh, Thiên-Phong ở Tòa-Thánh có cầu Đức Lý GIÁO-TÔNG chỉ dạy việc vì nền Đạo truân chuyên:

Phò-Loan :
HỘ-PHÁP, THƯỢNG-PHẨM THÁI-BẠCH
Hầu-Bút :
PHỐI-SU THÁI-BÍNH-THANH

Xin mời Chức-Sắc CỬU-TRUNG-ĐÀI có mặt tại đây ngày nay vào hầu Lão.

(1) — LONG-THÀNH là làng LONG-THÀNH là chỗ chúng ta lập TOÀ-THÁNH bây giờ.

« HỘ-PHÁP, Hiền-Hữu xin nghe :

Chẳng phải Lão bình vực Cửu-Trùng-Đài của Lão, Hiền-Hữu kiếm sẽ thấy kẻ tội non ấy về bên Hiệp-Thiên-Đài của Hiền-Hữu, vậy thì quyền hành của Hiền-Hữu thế nào, mà trách Lão (1). Chức-Sắc của Lão vì âm mưu mà nghe lời đó vậy thôi, còn những kẻ Hiền-Hữu kể tên trong số Lão đã chán biết, để thỉnh thoãn Hiền-Hữu sẽ thấy hình phạt dành để cho chúng nó (2).

Thái-BÌNH-Thanh,

Hiền-Hữu nói lại với Thượng-TRUNG-Nhật rằng :

Lão nhượng trọn quyền GIÁO-TÔNG lại cho người cho đến ngày Hiệp-Thiên-Đài nhìn Cửu-Trùng-Đài rồi Lão sẽ hành chánh, nghe à !

Lão ban ơn cho chư Hiền-Hữu và chư Hiền-Muôi”.

THĂNG.

Tôi vâng lệnh ĐẠI-TỬ-PHỤ và Đức-Lý GIÁO-TÔNG về chưông-quảng Toà-Thánh, lần lần công-dồng với Chức-Sắc Hiệp-Thiên-Đài và Cửu-Trùng-Đài đã *phế* đời hành Đạo về Toà-Thánh lo Đạo cùng tôi, một ít lâu nên Đạo mới vượng, thanh hành như xưa, Chức-Sắc Thiên-Phong và Đạo-Hữu lưỡng phái về Toà-Thánh lo Đạo, lập công bồi đức. Thiệt là nhờ ơn ĐẠI-TỬ-PHỤ nên châu về Hiệp-Phố.

Đức Lý GIÁO-TÔNG thấy vậy mới tái cầm quyền, dạy sửa trị trong Đạo, dạy lập TOÀ-TAM-GIÁO dạy khuyên răn nhau tại thế ngõ hầu tránh khỏi tội Thiên-Liêng. Ngày đã giảng dạy rõ việc ấy.

Có Thánh-Giáo như vậy nữa :

Nơi Ngọc-Hư còn đương định án
Chiếu chỉ phán cho hảng tội tình
Nếu không tuân luật hữu hình (3)
Vô vi trùng trị ai bình đặng nào
Thượng CHÍ-TÔN lòng đau than thở
Lo liệu phương dạy trở cơ đời
Thế đương biến cuộc đời đời
Lấy khuôn khổ tội cho người ăn năn
Xưa coi nhẹ lời răn Đạo-đức
Nay cam tâm ngậm ứ nuốt oan

(1).— Vì Hộ-Pháp có thượng số than sao Đức Lý GIÁO-TÔNG không hành phạt mấy Chức-Sắc Cửu-Trùng-Đài phá Đạo.

(2).— Ít lâu kể đó nhiều vị bị Thiên-khiên.

(3).— TOÀ-TAM-GIÁO đề răn nhau, nếu ai tuân thì khỏi Thiên-Điều, ai không tuân thì bị Thiên-Điều, ấy là Từ-bí của THẦY lập thể cho mình khỏi tội Thiên-Đình.

Trừ hung mở cuộc dấy loạn
Kẻ không nhìn Đạo nhập hàng yêu tinh.

Cả bọn mình đây đều tội lỗi đầy đầy, Trời lập thế cho ăn năn sám-hối tại Thế cho khỏi ghi tội nơi Thiên-Đình.

Thương hại cho những người ngoan-nghạnh vì một đốm lửa lòng không từ tâm nhân nại mà sanh ra nhiều đều bị thãm cho đến đời xúi những người chớ bí bầu khoai bắp tới giúp Tòa-Thánh trong buổi cơ-cần vào đờn Tòa-án mà kiện thưa.

Mấy đều ấy có năng khí phách người Nam lên được cao thượng, quăng-đại chẳng ?

Nghĩ mà tủi, nghĩ mà thương, khôn ngưng giọt lụy ! Biết chừng bao thoát khổ.

Vì Đạo-Hữu ngoan-nghạnh quá lễ không lễ nghĩa khiêm cung, xưng bá, xưng hầu, độc quyền lưng thế, nên THẦY mới giảng dạy tôi mấy đến sau này :

Le 18 Octobre 1931 (8 tháng 9 Tân-Múi) 22 giờ.

THẦY.

Con TRUNG, THẦY dặn con phải nhớ nghe :

Cả luật-điều phải có nghiêm tất, dưới chẳng phải trị trên mà là trên trị dưới.

Con nên tỏ cùag khắp rặng :

THẦY không thể nhìn các Chức-sắc phần loạn bởi danh THẦY, ấy là Đồng-tử mạo danh mà gây dặng phái.

THẦY cấm các con chẳng đặng nhìn-nhận Chức-Sắc của chúng nó phong.

Con hiểu rằng nhơn-sanh lầm lạc vì danh THẦY lắm.

Vậy phải tuyên bố ra cùag khắp nơi những đều giả dối ấy.

Thượng-TRUNG-Nhứt bạch : Con sẽ dạy ba Chánh Phối-Sư viết thơ cho Chánh-Phủ biết mình không nhìn nhận mấy Thánh-Thất không tưng Tòa-Thánh và lập sổ Thiên-Phong có Hồng-thệ của Tòa-Thánh nhìn-nhận gọi cho mấy chủ Thánh-Thất và Đầu-Họ-Đạo rõ. Người không có trong sổ ấy là mạo quyền.

— Phải.

Cả mấy đều con đá làm THÁI-BẠCH đều khen ngợi lắm...

THẦY ban ơn cho mấy con.

THẮNG.

Tôi lấy lời tâm huyết tỏ hết nguồn cơn trong Đạo, xin Đạo-Hữu lưỡng-phái lấy trí thức mà phân đoán các việc trong nền Đạo.

Nay kính đốn.

Thượng-Đầu-Sư

THƯỢNG-TRUNG-NHỰT.